

© Bisdom Gent

Tussentijdse balans: "Er is geen weg terug"

Drie jaar lang reeds groeien we naar de nieuwe parochie. Op 15 augustus 2016 werden de tien nieuwe dekenaten bij decreet opgericht en op 1 september werden de 43 nieuwe parochies vastgelegd. Intussen zijn er dekenale ploegen, hebben de meeste nieuwe parochies een parochieploeg en zoeken velen nog hun weg in de nieuwe realiteit. Na drie jaar maakt Kerkplein een tussentijdse balans op met vier pastoors-moderatoren. Ze zijn alle vier ook deken, maar we spreken hen hier aan als pastoor-moderator van een nieuwe parochie. Welke kansen zien ze? Welke mooie ontwikkelingen maken ze mee? Wat blijft moeilijk?

Geert Cattrysse, pastoor-moderator van de parochie in Lokeren/Moerbeke, steekt van wal: "Voor mij biedt de nieuwe parochie veel pastorale mogelijkheden die aansluiten bij bijvoorbeeld het leven van jonge gezinnen. Neem nu de eerste communie. Voor de ganse nieuwe parochie hebben we een mooi eerste communitraject kunnen ontwikkelen. 250 kinderen zijn het voorbije jaar

meegenomen in een creatief traject met ingroeivieringen, en dat alles in nauwe samenwerking met de scholen. Bij de ingroeivieringen zeggen we aan de ouders: kom naar de viering waar en wanneer het je het beste past. Dat dat niet meer kan in de dichtstbijzijnde kerk omdat daar geen eucharistieviering meer is op zondag, vinden die jonge ouders werkelijk geen probleem. Ik stel ook vast

Van links naar rechts: Geert Cattrysse, Marc Verwaeren, Wilfried Van Wilder en Yvan Stassijns © Bisdom Gent, Ellen Eeckhout

dat sommige ouders vragen om na de eerste communie van hun kind op de hoogte te blijven van het parochielevens."

Marc Verwaeren, *pastoor-moderator van de Sint-Martinusparochie (parochie in Aalst-Linkeroever)*, sluit daar bij aan: "Het blijft ook in de nieuwe parochie een kernopdracht: een onthalende kerk zijn, zonder al te veel voorwaarden. Dat is voor mij missionair zijn: gewone dingen doen op een onthalende manier. Naar een gezamenlijke aanpak moeten we nog verder groeien. Dat vraagt tijd. De nieuwe parochie is ook heel groot. Sommige kerkplekken liggen ver van elkaar. Toch klopt het dat de nieuwe parochie kansen biedt voor nieuwe initiatieven. Met onze nieuwe naam, Sint-Martinus, ontwikkelden we een huisstijl en een logo: zes handen (de zes oude parochies of kerkplekken) die naar elkaar reiken en ook elkaar dragen. Dat willen we nu ook in alle kerken zichtbaar maken. In een visietekst die we gemaakt hebben, vinden we dat essentieel: dat we zorg dragen voor elkaar over grenzen heen. Ik voel mij ook gedragen in die nieuwe parochie."

Yvan Stassijns, *pastoor-moderator van de Gabriëlparochie (parochie in Laarne/Wetteren)*: "Je mag inderdaad het belang niet onderschatten van een nieuwe naam en een nieuw logo: het bevestigt en versterkt de verbondenheid tussen de vroegere kerkplekken in het nieuwe geheel."

Marc: "Zo hebben we nog wel enkele mooie projecten die samenhangen met onze naam. Op 11 november,

feest van Sint-Maarten, zullen we in de lijn van het verhaal waarin de heilige zijn mantel scheurde en deelde, oude kledij verzamelen voor ons diaconaal project. Met de nieuwe parochie vangen we een Syrisch gezin op. Ook dat werkt verbindend. Nieuwe projecten vragen veel energie, maar je krijgt er ook zoveel van terug."

Yvan: "Een vertrekpunt van het project van de nieuwe parochie was dat we niet alles kunnen blijven openhouden en dat we ons dus moeten concentreren op een beperkter aantal plekken. Welnu, ik ervaar het als heel aangenaam dat we mensen kunnen verzamelen. Zeker voor de eucharistieviering op zondag, maar ook voor tal van andere pastorale domeinen. In dit geval komt kwantiteit ook kwaliteit ten goede. Niet dat het getal het belangrijkste is, maar zonder kwantiteit ook geen kwaliteit. Enkel zo kunnen we ook jongere mensen en gezinnen samenbrengen en kunnen we een kerkgevoel opwekken en mensen een kerkervaring geven. Ik ben daar heel blij mee."

Van de leden van de nieuwe parochieploeg wordt verwacht dat ze zich verantwoordelijk weten. Dat is zelfs sterker bedoeld dan 'medeverantwoordelijk' zijn.

Yvan: "Wat dat precies betekent, moeten we nog leren. Dat moet zeker nog groeien. Ik zie het vandaag eerder gebeuren bij de vrijgestelden. Voor vrijwilligers is dat ook niet zo vanzelfsprekend. Ik zou eerder spreken van een 'gedragen verantwoordelijkheid'. Het uitwerken

en uitvoeren van een pastoraal beleidsplan is een goed hulpmiddel om die gedragen verantwoordelijkheid verder gestalte te geven.”

Marc: “Wij vonden de vormingsdag voor parochieploegen in het voorbije werkjaar goed. Daar kwamen die thema’s aan bod en kregen we de tijd om er met elkaar over te spreken. Het was ook een dag van hoop voor de toekomst.”

Yvan: “Mij bezorgt wel de vraag: hoe gaan we vrijwilligers blijven vinden en motiveren om verantwoordelijkheid te nemen in het grotere geheel? Nu teren we nog grotendeels op de vrijwilligers uit de oude parochies. Wat met de volgende generatie?”

Wilfried Van Wilder,

‘ouderdomsdeken’ van het gezelschap en pastoor-moderator van de parochie in Eeklo

Kaprijke/Sint-Laureins, herkent die zorg: “Jongere generaties moeten elkaar leren kennen. Ze moeten samengebracht worden in kleine groepjes en dan elkaar terug kunnen vinden in een catechese op zondag en in de zondagsliturgie. Dat kunnen we inderdaad alleen maar als we, zoals Yvan zei, mensen verzamelen.”

Yvan: “Sommige kerkplekken zijn eigenlijk al dood. Daar is niet veel meer mogelijk.”

Geert: “Dat is nu precies het voordeel van onze situatie: kerkplekken (oude parochies) verabsoluteren zichzelf niet meer.”

Wilfried: “Ik geloof wel in het belang van contactgroepen van mensen uit meerdere oude parochies die samen het geheel dragen. Wanneer hieraan al vele jaren gewerkt is, dan is de stap naar de nieuwe parochie niet zo groot. In andere gevallen, zal dat inderdaad moeilijker zijn.”

Geert: “Er is om meerdere redenen geen weg terug.”

Yvan: “Onlangs kwam een 80-jarige uit een kleine parochie na een zondagsviering waar de nieuwe parochie echt zichtbaar en voelbaar was, mij zeggen: ‘Wat voor moois hebben wij toch al die jaren gemist! Dat greep mij wel aan.’”

Ondanks de verantwoordelijkheid van de parochieploeg, blijft de priester de spilfiguur. Er komt dan ook heel veel op hem af.

De gesprekspartners zijn het er over eens: zonder verantwoordelijke en zonder duidelijk leiderschap gaat

dit niet. Dat kan ook een diaken zijn of een vrijgestelde. En natuurlijk zullen toch wegen gezocht moeten worden voor het gewijde ambt in de Kerk in de toekomst. Vandaag hopen ze vooral als priester ‘bezielers’ te mogen zijn.

Geert: “Een grote zegen zijn de administratief-financieel coördinatoren die met het project van de nieuwe parochie nu in de meeste dekenaten zijn aangesteld. Zij verrichten belangrijk werk dat aan ons ook meer ruimte geeft om echt ons werk als ‘bezielers’ te kunnen doen. Ik mag het ook meemaken dat er dankzij de nieuwe parochie een goede samenwerking is tussen de verschillende kerkfabrieken. Dat is noodzakelijk vandaag in functie van het opstellen van meerjarenbegrotingen.”

Yvan: “De nieuwe parochie is voor alles een verrijking van ons christen-zijn, al moet het besef nog groeien dat we christen zijn over de grenzen heen. Natuurlijk zijn er nu afhakers. Dat zien we bij elke zondags eucharistieviering die we schrappen en bij kerken die herbestemd worden. Maar ik geloof dat we op termijn en voor de toekomst van de Kerk over winst en rijkdom spreken.”

Met alle zorgen en bekommernissen die ze delen, ontbreekt de humor niet in het gesprek. In het groeien naar de nieuwe parochie bouwen ze de Kerk weer op. Dat gebeurt binnen de beleidsopties en in nauw overleg met het diocesane beleid, vormt blijkbaar geen hinder om met de andere vrijgestelden en vooral met de vele vrijwilligers van ter plekke Kerk te vormen, verbonden met de diocesane kerkgemeenschap.

Het viertal verdwijnt na het interview in de zomerse avond in Gent. Ik ben zeker dat ze nog collegiaal en vriendschappelijk lang met elkaar verder hebben gesproken en dat er nog vele lachsalvo’s zijn afgevuurd. Ze zijn die avond niet meer gesignaleerd...

Maar geen nood. 's Anderendaags krijgen we een foto van Marc doorgemailed. Hij was gaan joggen in het natuurgebied nabij het stadspark in Aalst en ontmoette er Tom Schepers, predikant en missionair werker van de protestantse kerk in Aalst. Een oecumenische ontmoeting voor dag en dauw, ook dat is christen zijn over de grenzen heen.

Peter Malfliet

